

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.690 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van deminister van Migratie- en asielbeleid van 9 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn. Zij verklaart ter gelegenheid van het indienen van haar asielaanvraag dat zij op 26 april 2007 het Rijk binnenkwam. Diezelfde dag heeft zij een asielaanvraag ingediend.

Bij beslissing van 12 september 2007 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing heeft zij beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 22 oktober 2007 werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13 quinques) gegeven.

Bij arrest nr. 4.441 van 4 december 2007 weigerde de Raad verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hierna werd aan verzoekster een laatste termijn van 15 dagen toegestaan om het grondgebied te verlaten.

Op 30 januari 2008 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 15 februari 2008 heeft verzoekster de gemeente Deurne ingelicht omtrent haar voorgenomen huwelijk met de heer V. E., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 28 oktober 2008 werd verzoekster de huwelijksvoltrekking geweigerd. Op 27 november 2008 heeft verzoekster hiertoe de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen gedagvaard in kort geding.

Op 9 december 2008 werd verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 januari 2008 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08.”

Deze beslissing werd op 5 januari 2009 aan verzoekster ter kennis gegeven.

2. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Zij betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen acht heeft geslaan op de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden, zijnde haar relatie met een Belgische man, haar integratie en mogelijkheid tot tewerkstelling. De eerbiediging van het gezinsleven is een basisrecht. Zij vormt een gezin met haar Belgische partner met wie zij “trouwplannen” koestert. Omwille van de buitengewone omstandigheden heeft zij met België een duurzame band. De inmenging van de overheid mag niet disproportioneel zijn met het rechtsbelang dat de overheid inroept. Bovendien kan de echtgenoot van de verzoekende partij haar niet volgen naar Kameroen omwille van professionele en familiale verplichtingen. Verzoekster wijst op de toepassing van artikel 3 EVRM en adstrueert haar middel als volgt:

“De verzoekster wenst op te merken dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken art. 8 EVRM schendt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen acht geslaan op de buitengewone omstandigheden die de verzoekster kan inroepen :

- *Verzoeksters relatie met een Belgische man ;*
- *De integratie van de verzoekster in België ;*
- *De mogelijkheid tot tewerkstelling in België.*

De verzoekster heeft bijgevolg wel degelijk aangegeven dat zij omwille van de duurzame binding met België over buitengewone omstandigheden beschikken om haar verzoek om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

2.

De verzoekster wenst te beklemtonen dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is.

Artikel 8 van het E.V.R.M, garandeert het respect voor het gezinsleven en het privé-leven.

Artikel 3 van het E.V.R.M, garandeert dat de overheid de betrokkenen niet onderwerpt aan een vernederende behandeling.

Dat de verzoekster een gezin vormt met haar Belgische partner. Dat beiden trouwplannen koesteren.

Dat de verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een daadwerkelijke band heeft :

- *de verzoekster heeft een Belgische partner, zij wil werken, spreekt de taal, heeft Belgische vrienden en kennissen ;*

Ingevolge de bestreden beslissing wordt het gezin van de verzoekster ontwricht. De verzoekster meent dat zij een reëel en effectief gezinsleven kan invoeren.

Het recht op een gezinsleven is evident niet absoluut en voorziet een zekere mogelijkheid tot een bij de wet voorziene inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven.

Niettemin mag deze inmenging niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid invoert ter rechtvaardiging van die inmenging.

In casu is de beslissing van onontvankelijkheid, echter disproportioneel ten opzichte van het belang dat de overheid invoert.

- Enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat om redenen van het gezinsleven van de verzoekster, een visum annex machtiging, moeilijk kan geweigerd worden, temeer daar er in hoofd van de verzoekster geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

- Anderzijds houdt de weigering om gemachtigd te worden tot verblijf in dat de verzoekster voor onbepaalde duur van haar partner gescheiden dient te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer zij opnieuw bij hem kan vertoeven.

Bovendien kan de echtgenoot van de verzoekster, na het huwelijk, tijdens deze periode - waarvan de duur niet te bepalen valt, maar die zeker langdurig zal zijn -, onmogelijk volgen naar Kameroen omwille van professionele en familiale verplichtingen.

BESLUIT

De bestreden beslissing is manifest gebrekkig."

In de repliekmemoire volhardt verzoekster in het verzoekschrift.

De verwerende partij merkt opdat het onderdeel dat de schending aanvoert van artikel 3 EVRM onontvankelijk is. Voorts wijst zij op de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet - het voorleggen van een identiteitsdocument is onontbeerlijk - en zet zij op uitvoerige wijze uiteen waarom artikel 8 van het EVRM niet geschonden is. Zij merkt op dat artikel 8 in de tweede alinea een inmenging van het openbaar gezag toestaat voor zover deze bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Deze inmenging is wettelijk voorzien door de Vreemdelingenwet. Voorts kan artikel 8 niet uitgelegd worden als zou er in hoofd van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen en kan een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM

inhouden. Artikel 8 neemt niet weg dat de verzoekende partij aan de bepalingen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient te voldoen. Bovendien strekt de bestreden beslissing er niet toe verzoeksters gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Overigens moet verzoekster, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. De verwerende partij stelt deze in vraag nu de huwelijksvoltrekking geweigerd werd, ondermeer omwille van het feit dat het huwelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis maar op het verwerven van een verblijfsvergunning.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij nalaat uit een te zetten op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM geschonden acht. Door te stellen *“Artikel 3 van het EVRM garandeert dat de overheid de betrokkenen niet onderwerpt aan een vernederende behandeling”* geeft zij niet aan op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het onderdeel voldoet hier niet aan en is in die mate onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft, betoogt de verzoekende partij in eerste instantie dat de bestreden beslissing geen acht slaat op de aangevoerde buitengewone omstandigheden.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9 bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9 bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden indient bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag om, in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden enkel verwezen wordt naar buitengewone omstandigheden en naar elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekende partij bracht evenwel geen elementen aan die aantonen dat zij in de onmogelijkheid was om identiteitsdocumenten te verwerven in België en zij legde geen afschrift neer van haar nationaal paspoort of haar identiteitskaart. De verzoekende partij weerlegt dit niet. De verzoekende partij betwist evenmin het motief dat een geboorteakte geen document is in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

De verzoekende partij brengt geen kritiek in tegen het determinerend motief dat de bestreden beslissing op zich draagt. Aangezien de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet voldeed aan een van de ontvankelijkheidsvereisten, bestond er geen verplichting om over te gaan tot een onderzoek van het bestaan van buitengewone omstandigheden en van de eventuele elementen die de verzoekende partij naar voor bracht om haar machtiging tot verblijf te staven.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. In de mate dat de verzoekende partij zou aantonen een gezin te vormen met haar partner, merkt de Raad op dat wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De verzoekende partij betwist

niet dat zij illegaal in het land is sinds 4 december 2007. Voorts blijkt dat de verzoekende partij geen identiteitsdocument voorlegde, zodat niet kon uitgemaakt worden of de drager van de geboorteakte diegene is die ze voorhoudt te zijn en het niet kennelijk onredelijk is dat in casu, gelet op de beperkte gegevens van het dossier, het bestuur geen verdere afweging kon maken tussen de gevolgen van de beslissing en het gezins- en privéleven van de verzoekende partij. Verder laat de verzoekende partij na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar gezins- en private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. Het feit dat verzoekster een partner heeft die hetzij een Belgisch onderdaan is, hetzij in het Rijk gemachtigd is, leidt niet tot een automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van de verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat de verzoekende partij hetzij de volgens de wet bepaalde identiteitsdocumenten dient neer te leggen, hetzij dient uit te leggen waarom dergelijke voorlegging niet mogelijk is. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk met toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van de verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Voorts maakt de verzoekende partij niet duidelijk hoe haar integratie in België en haar mogelijke tewerkstelling een schending van artikel 8 EVRM kunnen teweegbrengen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan. In haar aanvraag en verzoekschrift voert zij een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren.

Verder toont de verzoekende partij niet aan in welke mate de bestreden beslissing manifest gebrekkig zou zijn.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.